

og vil vise Imødekommenhed overfor disse Arbejdsgivere. Men hvorledes vil det være muligt, naar det hele skal afgøres summarisk, naar Arbejdsgiverforeningen under Hensyn til de mange Millioner, de har lagt til Side som en Krigsfond, vil diktere alt, afgøre alt? Jeg henstiller til den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti, at han gør sin Indflydelse gældende, saaledes at der nu, da man staar overfor meget skæbnesvangre Afgørelser i de kommende Maanedre vedrørende vore Arbejdsforhold, vises Imødekommenhed paa dette Punkt. Det er i og for sig ganske urimeligt, at Arbejdsgiverforeningen absolut vil have en saadan Magt, at den ikke alene vil diktere Arbejderne, hvad de skal have i Løn, og hvor længe de skal arbejde, men ogsaa vil diktere sine egne Medlemmer, hvorledes deres Arbejdsforhold skal være. En Skræddermester, en Tømrermester, en Sadelmagermester skal ikke have nogen direkte Indflydelse, alt skal afgøres af Arbejdsgiverforeningen. Derved skabes der megen Bitterhed, og hvis den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti kunde bidrage til, at dette blev ændret, gjorde han sit Land en stor Tjeneste. Det er jeg fuldstændig paa det rene med.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om 8 Timers Arbejdsdagen og Nedsættelse af Arbejdslønnen vil jeg sige i al Almindelighed, at de Herrer ikke maa tro, at det er muligt at nedsætte Arbejdslønnen. Saa længe man driver Prisen paa Fødevarer op fra Dag til Dag, vil det være ganske haabløst at tænke paa at nedsætte Arbejdslønnen. Og man kan sige sig selv, at Arbejderklassen her i Landet, hvis Organisationer ogsaa er i udmærket Kamporden, selvfølgelig vil kæmpe til det sidste, og at det vil blive en Kamp, som vil være ganske ruinerende for Landet, hvis den skal føres til Bunds paa det Spørgsmaal, om Arbejdslønnen skal nedsættes; derom kan der ikke være Tvivl.

Med Hensyn til den 8 Timers Arbejdsdag, som der ivres og tales saa meget imod, maa jeg sige, at i en hel Række Fag arbejder man ikke en Gang 8 Timer. Adskillige Fabrikker staar stille en eller to Dage om Ugen, der arbejdes ikke mere end 4—5 Dage ugentlig. Andre Steder har man indskrænket Arbejdstiden til under 6 Timer; der kan det ikke nytte at tale om at forlænge Arbejdstiden. Og, som der ogsaa er gjort opmærksom paa i denne Sal, der gaar allerede Masser af Arbejdere ledige. Man kan sagtens faa mere Arbejdskraft, saa af Hensyn til

Mangel paa den behøver man ikke at forlænge Arbejdstiden. Nej, efter min For mening gælder det først og fremmest om at udnytte 8 Timers Arbejdsdagen, og herom maa jeg sige, at efter hvad Fagforeningsledere siger til mig, har Fagforeningerne ikke noget imod, at denne 8 Timers Arbejdsdag er effektiv, at der skal arbejdes og bestilles noget i disse 8 Timer. Det er virkelig Arbejdernes saavel som de andres Ønske.

Men Spørgsmaalet er, om disse 8 Timer bliver udnyttet, som de burde udnyttes baade indenfor Statsvirksomheder og indenfor private Virksomheder. Det tvivler jeg meget om. Vort Partis Modstandere taler saa tidt om, at den private Arbejds metode er meget bedre end Statens, men det er vistnok en stor Vildfarelse. Mange Steder indenfor Statsvirksomheder udnytter man sikkert de 8 Timers Arbejdstid daarligt, og den kunde utvivlsomt udnyttes meget mere rationelt og bedre, men det samme gælder de private Erhverv. Naar Produktionen ikke er saa stor, som den burde være, er det et Spørgsmaal, om det ikke er de Herrer Direktører og Arbejdsledere, som skal paa Anklagebænken i den Anledning i Stedet for Arbejderne.

Jeg vil tage et bestemt Tilfælde. Er der nogen, der tror, at „Det østasiatiske Kompagni“ var blevet til det, det er, hvis Etatsraad H. N. Andersen havde været en Mand, der næsten daglig gik i Middagselskaber og aad og drak, saaledes som en stor Del af Overklassen æder og drikker i Ryvangskvarteret hver Aften? De kommer kørende i deres Bil til Kontoret henad Kl. 12—1 og kører igen i Bil til deres Middage et Par Timer efter. Tror De, „Østasiatisk Kompagni“ og andre store Virksomheder er oparbejdede paa den Maade? Nej, en saadan Virksomhed er oparbejdet paa den Maade, at Etatsraaden mødte paa Kontoret, før de andre kom, og var den sidste, der gik derfra, og han sørgede for, at hans Arbejdsledere havde Orden i deres Sager. Men naar man nu taler med Arbejderne paa Arbejdspladserne, klager de lige saa meget over den Maade, hvorpaa Arbejdet bliver ledet, som man fra anden Side klager over, at Produktionen er for ringe. Jeg har ikke spurgt Fagforeningsledere om dette Forhold, jeg er gaaet til virkelige Arbejdere, der ikke har politisk Interesse i dette Spørgsmaal. Jeg har spurgt en ung Maskinarbejder, som arbejder i en stor Virksomhed: Hvordan gaar det nu her paa Fabrikken, er det saaledes, at I arbejder mindre, end